

Talířky (30.11.2017)

Postupně balím a přebírám věci – nebo alespoň myslím na to, že bych balit a přebírat měla. Nechci s sebou vláčet žádné zbytečné krámy, které by jen zabíraly místo, jehož se nedostává. Jenže... Podle čeho se vlastně takový neúčelný a zbytečný krám pozná?

Určitě to není ani jeden kousíček látky, žádná pastelka, nit, bavlnka, barva, jehla, pravítko, štětec, stužka, jehlice, vlna, špendlík a další desítky a stovky položek, které potřebuju k šití a dalšímu tvoření. Ani žádný z papírů, obsahujících cizojazyčné i české návody a stříhy, podle kterých jsem nikdy nešla, dobré rady na cokoli, kterými se řídit nedokážu, a další stohy zajímavých článků, výstřižků, dokumentů, vytištěných obrázků, nakreslených nápadů a nečitelných poznámek. Tohle všechno je nutné vzít, jak to stojí a leží. Protože by se to někdy mohlo na něco hodit. A protože si to časem proberu a krásně systematicky uspořádám. Zcela určitě. Někdy.

Ale co třeba takové dezertní talířky, které mám už přes třicet let. Jsou porcelánové, ale nezajímavě zdobené, šišaté a sem tam s prohlubní či černou tečkou, protože to je druhá jakost. I po těch třiceti letech jich mám spoustu; tehdy jsem jich dostala hned dvanáct, protože porcelán byl nedostatkovým zbožím. A jelikož se mi nikdy nelíbily a skoro je nepoužívám, za ty roky se rozbil snad jeden jediný.

Vyhodit je nedokážu, přece jen je to porcelán, kterému vlastně nic není. Neumím ho prodat, protože neumím prodat vůbec nic, natož to, co není od začátku v pořádku. Ale skladovat je dál v kuchyni už taky nechci, protože zabírají místo, které potřebuju na věci, které mám ráda, používám je a chci je mít po ruce.

Taky mám spoustu hrníčků, jenom teď z práce jsem si jich přinesla dalších osm. Jsou každý pes, jiná ves, občas jsem si některý koupila, ale většinu jsem během let dostala. A přestože jsem občas dokázala udělat hrníčkovou čistku a poslat nějaké hrnečky do světa, stále jich mám mnohem víc, než potřebuju, a mnohem víc, než jich chci mít.

Vůbec mám spoustu nepotřebných věcí, které nejsou rozbité, některé téměř nepoužívané. U některých ani nevím, kterak se u mě ocitly, u jiných si vybavuju nutkavou potřebu je mít a pracovat s nimi. Jako třeba několik typů zdobítek na dorty a cukroví. Přestože sladké skoro nepeču. Možná právě proto? Proto, že jsem si namlouvala, že když si pořídím zdobítko a novou kuchařku na dorty, nejenže se naučím je péct, ale navíc mě to ještě bude bavit?

Věcí, které jsem svého času musela mít, je teď mnohem víc, než je zdrávo. Oblečení, talířků, pomůcek, dekorací, ba i některých knih, CD a DVD.

Co teď s nimi? Prodat je nezvládnu, ani na to není čas, a rozdat je? No ano, ráda, ale dají se takové věci vůbec darovat? Zatížit jimi někoho dalšího?

A tak tu sedím a přemýšlím a přemýšlím a čas běží. Už teď je nad slunce jasnější, že se nakonec pod tlakem budu pohybovat mezi dvěma extrémy, a tak zcela nepochybně zabalím to, co jsem nechtěla, a vyhodím to, co jsem si nechat chtěla.

Jestli by – napadá mě kacířská myšlenka – nebylo lepší všechno vyházet rovnou. Nebo alespoň něco. Třeba ty talířky.

Nebo radši ne?

{fshare}